

Bir Şiir Ve Bir Dua Ve

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Mayıs 2019

Bir kehanet adeta kıyıma uğrayan yorgun, mavi cümlelerin de özeti bir içimlik şiirlerde bir ömürlük duyguları bahşetmek.

Yolu yarılammamın eşkâli işte günün seyrüseferinde müstesna yolculuğuma gölge düşüren aksanı kayıp insanlar ve şiirler.

İlla ki aksıyor hayat denen realite oysaki sanal bir gün'e uyanıyorum ne zamanki bilgisayarın başına geçsem ve iki ellerimin de arasında değil iken başım ne de olsa iki elimi kullanıp kundaklıyorum, sözcüklerden oluşmuş o girift evreni.

Sabıkalıyım kimine göre belki sevmekten belki inanmaktan belki de hayal kurmaktan oysaki akli başında insanlar hayal kuramazlar gelin görün ki çocukluğumdan beri ait olduğum bir dünya, hayallerimle avunduğum ve hayallerimdeki dostların varlığı illa ki beni kanıksayıp severken.

Lakin ben insanları hayallerimde değil gerçek hayatta illa ki sevip en tepeye yerleştiriyorum üstelik sebepli sebepsiz hepsi başımın tacı.

Esen bir rüzgâr yok üstelik pencereler de kapalı hele ki kardeşim geçirdiği rahatsızlığın üzerinden az bir zaman geçmişken kendini ve sağlığını korumak adına bahar havasında bile kışı ve soğuğu duyumsayıp illa ki camların kapalı kalmasını direktirken.

Rüzgârsız bir elem safi üzüntümün de merkezi ve sevgimi gönderirken ilk evvela Yaratana akabinde canlı cansız tüm varlıklara sadece bir inilti duyuyorum karanlığın çeperinde ben bir aydınlık sayfaya da kelimeleri serperken.

Elimde değil çoğu şey hatta muktedir olduğum hiçbir şey yok yine de acıyı ve yalnızlığı elimine etmek adına dolu kalbimle, inancımla ve umudumla başlıyorum bir yerden ve bilinmeyen bir zamanda güdüyorum düşüncelerimi ve de duygularım bana emir verirken ben de kalemlle sözleşip yığıyorum hacimsiz yürek metinlerimi.

Kanadım olmasa da uçuşa geçtiğim.

Yaram olmasa da gocunduğum.

Suçlu olmasa da suç dosyamın kabarık olduğu üstelik kayıt altına alanlar omzumdaki melekler de değil

bilakis insan denen canlının gözünde bir bir göz ardı edilirken attığım tohumlar da bir şekilde ayaklar altında ezilirken yine de evet, yine de bir yerlerde bir şeyler illa ki filizleniyor ve lav ediyorum tüm olumsuzlukları.

Kınansam da.

Sevilmesem de zaman zaman asla gocunmuyorum ben onların yerine sevmekten hele ki inancım ve sevgim bir arada katlanıp büyürken kendime dönüyorum yeniden: ta içimde kalmış bir yara olsa da çocukluğumdan bu yana canımın en çok acıdığı ben tüm kırgınlığımı yok sayıp yeni kırgınlıkları da göze alıp sadece b/akıyorum önüme.

Ötesizliğim...

Ötekileştirildiğim.

Önem arz eden ne ise ya da kim ve önemli olmadığımı bilip hala insanlık ve kendim için önemli bir şeyler yapmaya çalışıyorum.

Sırtan heceler görüyorum bazen aklımın bulutlarına kancayla takılmış aslında içimdeki izdihamı yok sayıp huzura ve maviye boyuyorum hayatı üstelik gecedem tembihleyip yüreğimi ve yok sayıp sefil nefsimi ve de tutarak nefesimi illa ki ertesi güne hazırlık yapıyorum.

Bir şiir.

Ve bir dua.

Olmadı mı sil baştan.

Bir sure derken bir diğeri ve bir öykü.

Bir martaval olsa da hayat denen karnaval.

Bir söylem olmasa da hayat denen canlı orkestra.

Derken düşüyorum yollara aslında ben düşerken kardeşim üşüyor benim yerime sonra da o, düşüyor kendi yoluna kendini kendine armağan ederken ve bu sefer ben üşüyorum onun yerine.

Sessizliğin sesinde bulduğum huzur aslında Rabbimin katında izah edemediğim her şeyi sadece O'na sunarken ve çıkarken huzuruna.

Bir cümle düşüyor aklıma az evvel paylaşımlarda görüp aklımda kalan.

O'nun varlığı ve O'nu duyabilmek ve de... ben ek olarak görebiliyorum da vakıf olduğum her şeyde O'nun izinin ve varlığının iz düşümüne rast gelip ve dikip gözlerimi boşluğa O'nunla olan muhabbetim ve arkasında devasa bir huzur bu sefer boş sayfada O'nun varlığının peşine düşüp aralıksız yazdıklarım.

Bir boşluk iken tarafımca doldurulmayı bekleyen.

Boşa geçen özellikle son on yılımın da acısını severek ve daha çok inanarak çıkardığım.

Gözlem gücüme binaen bir de kalp gözüne ve sahip çıkmaksa kendime ve kaderime eksik etmediğim dualarımda saklı tuttuğum güzel insanların da ayrıca eşsiz bir referans olduğu.

Güdümünde olduğum aslında rahmetin ifşası.

Sevdalı olduğum aslında Rabbin ta kendisi ve insanları ve canlıları seve seve aştığım engellerle kendimi ifade etme özgürlüğü yine bilfiil yazarken erdiğim bir hidayet öncesi.

D/okunulmazlığında yazdıklarımın yine de okunacak olacağını umut edip yürekten dileyerek boş sayfaları aslında doldurmak içimdeki boşluğu doldurmakla paralel bir seyir izlerken.

Tonlaması olmasa da kimi günün ve kimi duygunun bir betimlemeye sahip olma ihtiyacı ile betimlediğim yine bir günün belki de bir ömrün özeti iken.

Yarımadalardan hala ana kıtaya varamadığım.

Yarım yaşanmışlıkların ve yarım bıraktığım tüm masallarımın gelip de kapımı çaldıkları aslında benden çalınan ne ise bir ömür; aslında benim ne istediğimi karar veremeyip sonunda İlahi Aşka düşmüşken ve yazarak buna vakıf olabilmenin de mucizevî tınısında yazmanın meali iken rahmetin ve hidayetinin ta kendisi.

Eksen.

Evren.

Süreç.

Kim olduğum ya da neye tekabül ettiğim her kafadan ayrı bir ses çıkarken sadece iç sesimi dinleyip

müdahil olmak hayata ya da olamamak iken sonucuna katlandığım ve sınıf atlamak da değil hani haddim olmadan bir ünleme rast gelip aslında aralıksız kendimi ve kalemimi sorgularken...

İlahi Aşkın da meali iken doldurduğum her boş sayfada serildiğim bir rahle, inancın ve umudun dokunulmazlığında kendimi ve sevdiğim tüm insanları illa ki ve de sadece O'na emanet ettiğim.

Hüznün bir arya olduğunu biliyorum artık üstelik açık ara farkla sevmek ve samimi bir inanç iken mevzu bahis bir de kenetlendiğim göğün örtüsünün altına gizlenip başımı sadece Rabbime yasladığım.

Kanamalı bir hasta gibi devasa mabedimin güzergâhında tanıdıklara rast gelmek adına sağı solu t/ ararken ve en tanıdık hüznün yakamdan düşmezken.

Üşüyen bir şiir gibiyim bazen belki de üşütmüş aklımla üşümeye can atıyorum ve bahara ihanet edip kalın bir kazak giydiriyorum şiirlerime.

Hepsi yeni doğan ünitesinde avaz avaz bağıyor ve ben sevgiyle dokunuyorum her birinin dizelerine.

Saklı tutulduğum belki de saklı tuttuklarım ve kabrini özlüyorum kimsesizliğin hele ki ömrümü adadığım hayallerim düş çukurunda kerelerce boğulmuşken. Bildiğim bir şey var ki; yalnızlık çok çok izafi hele ki çevrem kalabalık iken bir zamanlar şimdi anlıyorum o zamanlar ne kadar yalnız olduğumu ve beni bana uzak kılan bir umarsızlıkla en çok sevdiğim insanların aslında benden en çok nefret edenler olduğunu anladığım yaralı geçmişim.

Kayalar ufalanıyor aslında ufalanan bulutlar, o pervasız beyaz bulutlar bir aşkın hicvine tanık yaralı insanlık ve masumiyet...

Telaşlıyım yine belki de uçurumunda kenarında gezmekten pek bir haz ettiğim boyutsuzluğumla kiblemde bekliyorum özrümün kabul edilmesini oysaki Yaratan çoktan affetti beni ve ben yeni günahlar doğuruyorum ne zamanki kendime ihanet etsem.

Sunuyorum.

Susuyorum.

En çok da ben susuyorum: hem acılar susatıyor hem de doyamıyorum susmalara.

Bir mağarada kış uykusuna yatmış yarasa gibi geceyi mesken tutuyorum aslında tutuşan ruhuma en iyi geleni bilip sözleşiyorum kalemlerle ve O yanı başımda aslında kalemin de takipçisi ne de olsa yüreğin aktığı satırlarda artıyor rahmeti inancın.

Bir batıda ölenler.

Dünder kalan faniler.

Ve an'da saklı olsam da illa ki aklım yarında iken ve yarım bir cümleyi bile öldürmeye kıyamıyorum sadece kırıp yıldızları özürle cümlelerimi sevindiriyorum ne zamanki yarım kalsa içimdeki utku ve de güfte ve süslediğim satırlarda aslında içimdeki çocuğu sevindiriyorum ben yazma edimiyle eline oyuncak tutturulmuş bir çocuk kıvamında kendimi kandırıyorum aşkın da bir hadis olduğunu bilip umudun da sure tadında ve inancın Allah katında illa ki karşılık bulduğu o samimi duygularımda içimdeki yaralar ılık ılık akan hüznün de saldırısına maruz kalıp bir batında doğarken gün ve umut.

Teslim etmeden ruhumu her gece.

Güne uyanır uyanmaz.

Sevgiyi hala içimde taşkın bir nehre benzettiğim.

Ve hayatı şiir gibi algılayıp aslında kendimi kendimle barışık tutmak iken ümidim.

Dolan gözlerimin ne önemi var ki insanların gözünde?

Dolu yüreğimde çıkan yangını kim söndürebilir ki?

Sorularımın muhatabı yine kendim iken iklimde coşan bir bulut gelip de konuşlanırken yüreğimin merkezine ve ifade etmek adına kâğıda kaleme sarıldığım.

Nüktedan olsa da tınısı zaman zaman.

Göğün bir manivela olduğu ve benim de tutuklu bir göçebe.

Sarıp sarmaladığım bir şiiri daha altın tepside sunarken oysaki çamura bulanmış altın'ın çok da değer görmediği ve sevgiyle arındığım ve temizlendiğimin bilincinde sadece ışıldarken gözlerim ve rahmetin sancağına kavuşmuş bir aciz kul olmanın bilinciyle asla da ihanet etmeyeceğim hikmetin şükürü ile sınıdığımı vakıf ve de şükrederken...

Kadir Geceniz mübarek olsun.